

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Α'

ΑΜΑΖΩΝ ΛΑΑΖΩΝ

Εὐρισκόμεθα ἐν τῇ Γαλλικῇ ἐπαρχίᾳ Νορμανδίᾳ, ἐν τῷ μέσῳ ἀτραποῦ θελκτικωτάτης, ἐκτεινομένης ἐλικοειδῶς μεταξὺ τῶν καταφύτων ὑψωμάτων, τῶν ὁποίων τὰ ὑψικόρυφα δένδρα περικυκλοῦσι τὰ ὑποστατικὰ ὡς χλοερὸν ὀχύρωμα κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου.

Εἶνε πρῶτα ἐαρινὴ λαμπροτάτη.

Ἐπὶ τῆς ἀτραποῦς ταύτης φαίνεται ἀμαζῶν ἵππεύουσα φορβάδα ὀπασοῦν μετρίαν προχωρεῖ βραδυποροῦσα καὶ ἔχουσα τὰς ἡνίας ἀφειμένους καὶ χαλαράς, εἶνε δὲ σύννουσ καὶ ἀναπνέει τὸν χλιαρὸν ἀέρα μεμυρισμένον ὑπὸ τοῦ ἀερώματος τῶν ἠθησιζόμενων τριφυλλίων.

Ὁ ἐκ μαύρου πιλῆματος πῖλος τῆς ἀμαζῶνος, περιβεβλημένος ὑπὸ καλύπτρας ἐκ γάζης λευκῆς, τὸ ἐκ σιδηρόχρου ἐριούχου ἔνδυμά της μετὰ μακρὰς ἐσθῆτος καθίστα τὸ ὄλον αὐτῆς ἀλαζονικὸν πῶς καὶ ὑπερήφανον.

Κομψὴ καὶ ροδινὴ, ἐφέρετο ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ ὑπόζυγιου, ραβδίζουσα διὰ τοῦ μαστιγίου της τοὺς τρυφεροὺς κουλοῦς τῶν σπάρτων. Συνάδευε δὲ αὐτὴν κύων Σκωτικὸς, λαγωνικὸν τραχύτριχον καὶ κοκκινωπὸν, κανονίζον τὰ εὐκαμπτα βήματά του πρὸς τὸ κατεπονημένον βῆμα τοῦ ἵππου, καὶ ἐγεῖρον ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὴν κυρίαν του· τὴν ὀξεῖαν κεφαλὴν του, φωτιζομένην ὑπὸ ζεύγους ὀφθαλμῶν μαύρων, οἵτινες ἔλαμπον ὑπὸ τὰς πυκνὰς καὶ φριγανώδεις ὀφρῦς του.

Ἡ βραχεῖα καὶ πυκνὴ χλόη, ἡ φυομένη ὑπὸ τὸν σκιερὸν θόλον τῶν φηγαῶν, ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀμαζῶνος ὡς τάπης μαλακῆς, ὡς τὸ βελουδον. Εἰς δὲ τὰς βοσκὰς αἱ βεβαρημένα καὶ δυσκίνητοι δα-

μάλεις ἐξέτεινον πρὸς τὴν δρόσον τῆς ὀδοῦ τὸ ὑπὸ τῶν μυιῶν ἐνοχλούμενον ρύγχος των.

Πνοὴ ἀνέμου δὲν ἠκούετο, οὐδὲ φύλλον δένδρου ἐσειέτο. Ὑπὸ τῶν καυστικῶν δὲ ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ὁ ἀήρ πυρούμενος ἐδονεῖτο, καὶ νάρκη βαρεῖα ἐπέβη τὴν γῆν.

Ἡ ἀμαζῶν προεχώρει νεύουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος, σύννουσ καὶ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον προσέχουσα εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν τῆς σκιερᾶς καὶ σιωπηλῆς ἐκείνης ἀτραποῦ.

Ἄφνης ὁ μὲν ἵππος παρεξέκλινεν, ἔστησεν ὀρθὰ τὰ ὠτά του καὶ μικροῦ δεῖν ἀνετράπη φυσῶν θορυβῶδως, ὁ δὲ κύων ὀρμήσας ἐμπρὸς ὑλάκτει μετὰ μανίας ἐπιδεικνύων τὴν διπλὴν σειρὰν τῶν ὀξέων καὶ τριζόντων ὀδόντων του πρὸς ἀνθρώπον τινα ὅστις εἶχε πηδήσῃ κάτω εἰς τὴν ἀτραπὸν ἀπὸ τινος ὑψώματος.

Ἡ ἀμαζῶν σκαιῶς ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῶν ρεμβασμῶν της, ἀνέλαβε τὰς ἡνίας, ἐχαλιναγώγησε καὶ κατεπράυνε τὸν ἵππον, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐπιππίου, ἐξηκόντισε πρὸς τὸν αἴτιον τῆς ταραχῆς βλέμμα ἐκπλήξεως μᾶλλον ἢ δυσαρσεκείας.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, εἶπεν αὐτὸς μετὰ φωνῆς ἐντόνου καὶ εὐήχου... Παρὰ πολὺ ἀδεξίως διέκοψα τὸν δρόμον σας... Δὲν σὰς ἤκουσα ὅτι ἤρχεσθε. Ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν περιπλανῶμαι εἰς αὐτὰς ἐδῶ τὰς βοσκὰς καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ εὐρω διέξοδον. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψα τυχαίως τοῦτον ἐδῶ τὸν δρόμον, ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα τὸν πόδα μου καὶ ἐκινδύνουσα νὰ γίνω αἰτία νὰ πέσετε ὑμεῖς...

Ἡ ἀμαζῶν ὑπεμειδίασε καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀβρὸν πρόσωπόν της ἐγένετο φαειρὸν καὶ θελκτικώτατον.

— Ἦσυχάσατε, κύριε, δὲν εἶνε τίποτε, καὶ δὲν πίπτω ἀπὸ τὸν ἵππον τόσον εὐκόλως ὅσον νομίζετε...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύων ἐξηκολούθει γρύζων ἀπειλητικῶς, ἡ ἀμαζῶν εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἔλα, Φλόξ, ἡσυχία!

Ὁ κύων ἐστράφη καὶ ἀνορθωθείς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἔθηκε τὸ λεπτόν ρύγχος του ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς κυρίας του, ἥτις, ἐν ᾧ ἐθώπευε τὸ ζῶον, παρετήρηε μετὰ προσοχῆς τὸν νέον.

Ἦτο τριακόντα περίπου ἔτων, ὑψηλός, ζωηρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον καὶ πυκνὸν καστανὸν πώγων. Ὁ ἐξυρημένος μύσταξ καὶ τὸ ἡλιακὰς χρωμὰ του ἐδεικνυον αὐτὸν ὡς ναυτικόν. Ἐφόρει ἔνδυμασίαν ὀλδοκλήρον ἐξ ὑφάσματος ποικιλόχρου καὶ πῖλον μαλακόν, ἐκράτει δὲ ράβδον ἐκ σιδηροξύλου καταλληλοτέραν πρὸς μάχην ἢ πρὸς περίπατον.

— Δὲν εἶσθε, ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ ἀμαζῶν.

— Εἶμ' ἐδῶ ἀπὸ χθὲς μόνον, εἶπεν ὁ ξένος, οὐδόλως ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νέας. Δὲν εἰζέυρω πῶς μοῦ ἦλθε νὰ κάμω ἕνα μακρὸν περίπατον εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἔχασα τὸν δρόμον... Εἶμαι ὅμως συνειθισμένος νὰ εὐρίσκω τὸν δρόμον... Ἀλλὰ αὐτὰ ὅμως τὰ διαβολομο-

νοπάτια τὰ ὁποῖα δὲν βγαίνουν πουθενὰ εἶνε λαβύρινθος ἀδιέξοδος...

— Καὶ ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑπάγετε;

— Εἰς τὴν Νεβίλλην...

— Πολὺ καλὰ! Εὐρίσκεται ἀπ' τὸ πίσω μέρος... Ἄν θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε ὀλίγην ὥραν θὰ σὰς βάλω εἰς τὸν δρόμον σας καὶ δὲν θὰ ἔχετε πλέον φόβον νὰ χαθῆτε...

— Μετὰ χαρᾶς, κυρία μου... Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀπομακρυνθῆτε πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου διευθύνεσθε...

Ἡ ἀμαζῶν ἔσεισε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

— Οὐδὲ ἐν βῆμα.

Ὁ ξένος ἐνευσεν ὅτι συναινεῖ, καὶ ἐξέκίνησεν. Μεταξὺ δὲ αὐτοῦ καὶ τῆς νέας ἐμεσολάθει ὁ κύων, ὅστις δὲν ἐνόει νὰ καταστείλῃ τὴν πρὸς τὸν ξένον ἀντιπάθειάν του καὶ ἐβάδιζε γρύζων ὑποκώφως.

Ἐβάδιζον σιωπηλοὶ καὶ ὁ ξένος ἀναυδὸς ἐθαύμαζε τὴν ἀκτινοβολοῦσαν εὐμορφίαν τῆς ὀδηγοῦ του.

Καθ' ὁδὸν συνήντων κλάδους χαμηλοῦς φράσσοντας τὴν διόδον, ἡ δὲ ἀμαζῶν ἠναγκαζέτο νὰ κύπτῃ, ἵνα μὴ κτυπήσῃ ἐπ' αὐτῶν. Ἐν ᾧ δὲ αὐτὴ ἔκυπτεν ἐφαίνετο ὁ πάλλευκος τράχηλός της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου χαριέντως ἐκινουῦντο λεπτότατοι βόστρυχοι καὶ ἡ κατατομὴ τοῦ προσώπου της διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ σκιεροῦ χλοερῶ ἐδάφους.

Ἐκυπτε δὲ μετὰ πολλῆς εὐκαμψίας καὶ ἠνωροῦτο μετὰ κομψότητος μὲν καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀφελείας πολλῆς, οὐδόλως φαινομένη ὅτι ὑπώπτευεν ὅτι ὁ ξένος τὴν ἐθαύμαζε, καὶ εἶτε ἐξ ἀλαζονείας εἶτε ἐξ ἀκηδεῖας, οὐδ' ἐσκέπτετο κἂν τὸν συνοδοιπόρον, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη εἶχε δώσῃ εἰς αὐτὴν.

Ὅτε ἐκάθητο ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὸ πρόσωπόν της εἶχε τι τὸ σοβαρὸν καὶ μελαγχολικόν, ὡς ἐὰν ἔζη διαρκῶς ἐν κατηφείᾳ καὶ θλίψει.

Ἄλλ' ὁποῖας ἀρά γε θλίψεις ἠδύνατο νὰ ἔχη ἡ νεαρὰ αὐτὴ καὶ εὐμορφὸς ἀμαζῶν, ἥτις ἐφαίνετο πλασθεῖσα δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅπως πάντες τὴν ὑπηρετῶσι, πάντες τὴν θωπεύωσι, πάντες τὴν λατρεύωσιν;

Ἡ ἀδικὸς Μοῖρα ἔδωκε τάχα συμφορὰν τινα πρὸς αὐτὴν, ἥτις χαρὰν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἤτο ἀξία νὰ ἔχη;

Ἐφαίνετο πλουσία· ἡ θλίψις της λοιπὸν θὰ ἤτο θλίψις ἠθικὴ.

Ὁ ξένος λύσας ὀπωσδήποτε τὸ ζήτημα τῆς θλίψεως, ἠρώτησεν ἔπειτα ἑαυτὸν ἐὰν ἡ συνοδοιπόρος του ἤτο γυνὴ ἢ κόρη. Καὶ τὸ μὲν ὑψηλὸν ἀνάστημά της, οἱ στρογγύλοι ὄμοί της, τῶν ὁποίων τὸ εὐρυθμον πλάτος κατέληγεν εἰς λεπτοτάτην ζώνην, ἐδεικνυον ὅτι ἤτο γυνὴ· ἀλλ' ὅμως τῶν παρειῶν της τὸ γλυκερὸν καὶ χνοῶδες καὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ἡ ἀγνεῖα καὶ ἡ καθάρτης ἐμαρτύρουν ὅτι ἤτο κόρη. Πλὴν δὲ τούτων ὁ ροδόχρους λοβὸς τῶν ὠτίων της ἤτο ἀδιάτρητος καὶ δὲν ἐφόρει κόσμημα οὔτε περὶ τὸν τράχηλον οὔτε περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς.

Ἐν τούτοις μετὰ ἐν περίπου τέταρτον